

P⁺
SPECIAL

Jaargang 16
week 43 | 2017

Nigel Stansfield
directeur Interface Europa,
Midden-Oosten en Afrika

“De natuur
niet nabootsen,
maar opereren
zoals de natuur
dat doet”

Interface omarmt CO₂

Love Carbon

TWEEDE TRANSITIE **INTERFACE**

Interface gaat als bedrijf de tweede transitie in. Eerst was er het ongelooflijke doel om de hele bedrijfsvoering zo te organiseren dat er afscheid van fossiele bronnen werd genomen - onder andere. Nu wil de tapijtmaker zelfs het teveel aan CO₂ in de atmosfeer gaan terugdringen. Directeur Europa Nigel Stansfield legt de lat hoog: "Als je als bedrijf geen negatieve impact meer hebt, is dat vandaag niet goed genoeg meer."

De deur van de werkkamer van directeur Nigel Stansfield is bedekt met mos. Zo moet heel Interface worden. "Onze fabrieken moeten gaan functioneren als bossen, die CO₂ uit de atmosfeer opnemen."

Een transitie is als een tocht door een onbekend bos. Zonder kaart. Zonder reisboek. Zonder kompas. Er is alleen een voornemen en vertrouwen in eigen kracht: we gaan er doorheen. We gaan leren.

Het is nu al bijna niet meer voor te stellen hoe moedig topman Ray Anderson was. In 1994 besloot hij dat zijn bedrijf Interface in de toekomst geen producten meer zou maken die afval produceerden. In die tijd bestond een tapijttegeltel bijna volledig uit producten die gemaakt waren uit *virgin* materiaal, voor een belangrijk deel afkomstig van olieproducten: het garen, maar ook de rug, bestaande uit bitumen. "Ray werd compleet voor gek verklaard", weet Nigel Stansfield (1967) nog, sinds dit jaar president Europa, Midden-Oosten en Afrika van Interface. "Het was nooit eerder gebeurd

dat een CEO van een wereldwijd opererende business deze visie presenteerde. Hij stond toen nog alleen, ook al hadden wel enkele gebruikers bij hem om milieuvriendelijke producten gevraagd. Hij moest bij iedereen langs: bij de aandeelhouders, bij de medewerkers, bij milieuorganisaties. Het kostte vijf jaar om de focus intern scherp te krijgen. Pas toen traden we ermee naar buiten."

Aan Stansfield had Anderson een goede. Een uur lang spreekt hij op de fabriekslocatie in Scherpenzeel bevlogen over de ontwikkelingen die Interface doormaakte, alsof hij het verhaal voor de eerste keer vertelt. "Ik was erbij, toen het allemaal begon", vertelt hij. "En ik heb Ray beloofd dat ik er alles aan zou doen om deze transitie tot een succes te maken. Toen hij kwam te overlijden, heb ik hem nogmaals gezegd: Wij gaan het doel halen. Ik blijft nog

wel even, I'll stick around." Vele jaren lang was Stansfield de innovatiemanager van Interface.

Na vijf jaar resulteerde de interne transitie in een praktische vertaling. Stansfield: "In 1994 lanceerden we ons duurzaamheidsbeleid, wat we sinds 2001 Mission Zero noemen. Daarmee bedoelen we: in 2020 moest op zeven verschillende punten onze voetafdruk als bedrijf teruggebracht zijn tot 0. Geen afval meer. Geen energiegebruik. Geen watergebruik. Alleen dan kunnen we een herstellende bijdrage aan de wereld leveren." Het denkproces leidde al snel tot een succesvol nieuw product, een vloertegel die willekeurig kon worden neergelegd. Stansfield: "In de oude tegels stond een pijl op de rug, om de richting aan te geven waarin gelegd moest worden. Zo leken de tegels zoveel mogelijk op vaste vloerbedekking. Met de nieuwe tegel

Entropy was de natuur leidend geworden, de chaos van een bosvloer, waar de bladeren ook willekeurig op neervallen. Interieurarchitecten vonden het prachtig. Ze konden ineens hun fantasie de vrije loop laten." Het was niet het enige voordeel. Klanten hoefden minder tegels in te kopen. De nieuwe manier van leggen bespaarde heel wat snijverlies bij het leggen. In de fabriek bleven bovendien geen klossen garen meer over. Zelfs weeffoutjes leken ineens opzettelijk te zijn gemaakt. Het revolutionaire idee was ontstaan in een workshop met Janine Benyus, die het ontwerpen naar natuurlijke voorbeelden wereldwijd ontwikkelde: biomimicry. Stansfield blikt terug: "Zij was onderdeel van ons *dreamteam*, waar ook Paul Hawken in zat, de schrijver van 'The Ecology of Commerce'. Het was dit boek dat de ogen van Anderson opende. De nieuwe tegel was een groot verkoopssucces."

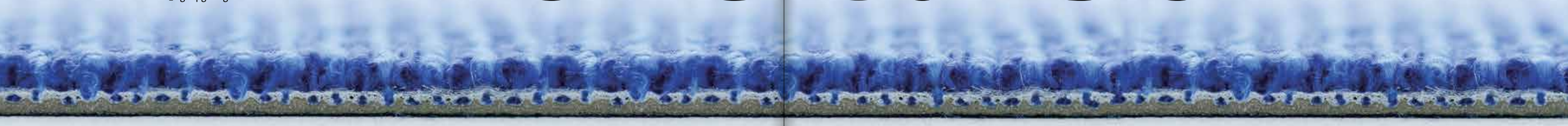
Het tijt zat mee. De nieuwe missie van Interface versterkte het opkomende milieubewustzijn in de architectuur en de bouw. Stansfield: "De Green Building Council startte, duurzaamheidslabels als LEED ontstonden. We waren een van de eerste bedrijven met een duurzaamheidsrapport." Ray Anderson vloog continue de wereld over om het verhaal te vertellen. "Het was toen al lang niet meer een persoonlijke kruistocht, maar een verhaal namens iedereen in het bedrijf", aldus Stansfield. De houdbaarheidsproef voor de transitie volgde in 2011, toen Anderson overleed. De Brit Stansfield: "Dat was onze *proof*. We stopten niet. De duurzaamheidsmissie was in ons DNA komen te zitten. We gingen door, we wilden het voor Ray doen, we wilden het bewijs leveren dat het echt kon."

Inmiddels is het 2017, met nog drie jaar op de

teller. Opmerkelijk genoeg lanceerde Interface voortijdig een nieuw doel onder de naam *Climate Take Back*. Stansfield beschrijft het als de tweede fundamentele transitie. Het avontuur is weer net zo ongewis als die eerste keer. Dit keer gaat Interface nóg verder door de bedrijfsvoering zo in te richten dat de productie van tapijttegels positief uitpakt voor het klimaat. De nieuwe slag: de natuur niet nabootsen, maar opereren zoals de natuur dat doet. Stansfield: "We hebben met onze ingenieurs de laatste vijf jaar van Mission Zero uitgetekend, de technologie die daarvoor nog nodig is, de noodzaak om nog verder te focussen. Uiteindelijk constateerden we: Ok, als we dit in 2020 realiseren, kunnen we ons succes dus claimen. Maar door dit werk realiseerden we ons ook: *what's next?* We kunnen nóg verder gaan. En we wilden daarmee niet wachten. We brachten het oude *dreamteam* weer bij elkaar en

Proof Positive, het eerste prototype van een vloertegel met vezels en een rug van natuurlijke materialen waarin CO₂ ligt opgeslagen.

Love Carbon

hebben drie dagen lang gepraat. Dat was twee jaar geleden. Parijs kwam toen ook op, de Klimaattop. Dat waren twee belangrijke punten. Als je als bedrijf zero impact hebt, is dat vandaag niet goed genoeg meer. We realiseerden ons dat we als vervolg een positieve impact moeten nastreven.”

Stansfield tekent een dalende lijn die door de bodem van de ondergrens heen schiet. Op dit nulpunt in het jaar 2020 zegt hij: “Mission Zero. We zijn niet langer meer negatief.” Hij trekt de lijn door, gestippeld: de toekomst: “Dit is positief. Je ziet nu de transitie. *Let’s strive for more than Zero, from less negative to positive.*” Vier peilers werden onder het nieuwe doel geschoven. Stansfield doet een oproep: “Het is in de eerste plaats nodig om de principes in eigen huis na te leven: *Live Zero*. Het tweede principe is: *Love Carbon*. Jij en ik bestaan uit CO₂. Carbon is een van de kritische bouwstenen van de natuur, elke wetenschapper zal je dat kunnen vertellen. Laten we CO₂ dus niet langer beschouwen als de *Baddie* maar als *The Good Thing*. Laten we er van gaan houden. Carbon is niet slecht, we hebben er alleen teveel van naar de verkeerde plek gebracht. Laten we liever Carbon gaan beschouwen als grondstof. Laten we op zoek gaan naar nieuwe technologie die CO₂ uit de atmosfeer kan halen. Laten we nieuwe innovatieve productielijnen opzetten waarmee je van CO₂ producten maakt. Er zijn heel veel mogelijkheden. De natuur doet het al, door middel van fotosynthese. Laten we ook die natuurlijke kunde gebruiken van de natuurlijke wereld om voor koeling te zorgen: *Let Nature Cool*, het derde principe. Onze fabrieken moeten gaan functioneren als bossen.

“Laten we CO₂ dus niet langer beschouwen als de *Baddie* maar als *The Good Thing*”

Laten we de voorwaarden opstellen in onze productie, onze fabrieken en bij onze toeleveranciers om de mogelijkheid te ondersteunen van de natuur om het klimaat te reguleren. We realiseren dat wij als Interface dit nooit alleen kunnen. Laten we dus een nieuwe revolutie leiden over het gebruik van carbon. Menselijke kunde heeft het probleem veroorzaakt. Door te leren van de natuur kan menselijke kunde het probleem ook weer oplossen. De transitie gaat van negatief naar positief. Dit is de *Industrial Re-Revolution*, het vierde principe”

Het eerste product is al gemaakt. *CircuitBac Green*, een rug (‘backing’) voor een tapijttegel zonder bitumen, maar in plaats daarvan bestaande uit biopolymeren (natuurlijke oliën en harsen), bestanddelen van biologische oorsprong. Maar ook is er al een tegel gemaakt waar het garen van natuurlijke samenstelling is: *ProofPositive*. Stansfield over de laatste: “Gemaakt dus met materialen waarin CO₂ ligt opgeslagen. We hebben er een paar gemaakt als prototype, maar we houden ze nog even achter glas. Dat doet Mercedes ook, met een nieuw model waar in het geheim nog proefritten mee worden gemaakt.”

Stansfield leunt achterover, voor het eerst zwijgt hij even, onderzoekend of zijn verhaal duidelijk is. Hebben we het verhaal goed begrepen? Snappen we dat Interface een oproep doet aan alle andere ondernemingen van deze wereld om deze nieuwe missie samen op te pakken? Dan volgt de uitsmijter: “Aan het einde van de dag is duurzaamheid de moeder van alle samenwerking.” ■

Websites

Interface over Climate Take Back
Inspiratiebronnen van ‘Love Carbon’

- + TEKST JAN BOM
- + FOTOGRAFIE P+ PEOPLE PLANET PROFIT EN INTERFACE
- + ART DIRECTION BUREAU BOUDEWIJN BOER EN STUDIO 10
- + UITGEVERIJ ATTICUS BV
- + WWW.P-PLUS.NL

“Toen Ray Anderson kwam te overlijden, heb ik hem nogmaals gezegd:
Wij gaan het doel halen, I’ll stick around”

